

Recht uit de praktijk

Ouderschapsplan

Sinds kort moeten ouders die willen scheiden een ouderschapsplan bij de rechtbank indienen, zo staat in de wet sinds 1 maart 2009. Deze nieuwe wet vindt de politiek nodig. Het is gebleken dat scheidende ouders in de hectiek van een scheiding vergeten wat voor hun kinderen belangrijk is. Toch is het belang van de kinderen niet eenduidig aan te wijzen.

Vroeger dachten we wel dat een echtscheiding zonder meer schadelijk voor een kind is. Onderzoek heeft uitgewezen dat dit niet altijd het geval hoeft te zijn. Kinderen van scheidende ouders lopen meer risico dan andere kinderen. Deze kinderen kennen meer angst- en depressieve gevoelens. Ze hebben meer last van agressie en delinquent gedrag. Ze maken meer ruzie. Schoolprestaties zijn lager en er is een grotere kans op alcohol- en drugsmisbruik. De gevolgen van een scheiding van ouders kunnen tot in de volwassenheid voelbaar zijn. Gelukkig zijn dit gemiddelden en deze gelden niet voor elk kind van gescheiden ouders.

Onderzoek heeft ook laten zien dat als ouders geen ruzie (meer) maken en zich verdiepen in het welbevinden van hun kinderen dat het goed met die kinderen gaat. Zo is de praktijk en daarna de politiek gekomen op het ouderschapsplan. Er zijn al heel wat ouders geweest die onverplicht hebben nagedacht over 'hoe nu verder' met de kinderen. Zij maakten samen, al dan niet in een mediation, een ouderschapsplan. Zij legden in dit plan al hun afspraken over de zorg en verantwoordelijkheid na de scheiding vast.

Het is een goede zaak dat ouders bij een scheiding moeten nadenken over de scheidingsgevolgen voor hun kinderen. Nog beter zou zijn als ouders eerder plannen maken. Ik pleit er voor om ouders te vragen een opvoedingsbelofte te doen vóór de aangifte van de geboorte van hun eerste kind. Nu hoeven ouders slechts na te denken over de naam van hun kind. Het is niet zo gek om tijdige afspraken te maken over de verzorging en opvoeding. Wie levert carrière in? Wie zorgt bij ziekte voor ons kind? Wat betekent een scheiding voor ons kind? Vragen die ouders aan elkaar kunnen stellen rond de geboorte van hun kind.

In het nu verplichte ouderschapsplan moeten ouders afspraken vastleggen over de belangrijkste zorg- en opvoedingstaken. In de wet staat dat een kind na scheiding het recht behoudt op een gelijkwaardige verzorging en opvoeding door beide ouders. Zijn er belemmeringen dan is afwijking in het ouderschapsplan mogelijk. De ouders moeten zich dus de vraag stellen "wie gaat wat en wanneer uitvoeren?".

Als één van de ouders het grootste deel van de verzorging en opvoeding op zich neemt dan moet in het ouderschapsplan de omgang met de andere ouder beschreven worden. Want omgang moet! De ene ouder kan en mag het kind de omgang met de andere ouder niet ontnemen. Iedere ouder heeft de plicht om de ontwikkeling van de banden van zijn kind met de andere ouder te bevorderen.

De ene ouder zal meer informatie over het kind hebben dan de ander. Bij voorbeeld omdat moeder altijd met de kinderen naar de dokter gaat of omdat vader altijd naar de schoolavonden gaat. In het ouderschapsplan moet staan hoe die informatie uitgewisseld wordt.

Kinderen kosten geld. Ouders moeten in het ouderschapsplan vastleggen wie de kosten van de kinderen betaalt en hoe hoog de eventuele bijdrage van de andere ouder is. De kinderalimentatie dus. Kwesties zoals het identiteitsbewijs of het paspoort van het kind, het contact met de wederzijdse familie en het overleg tussen de ouders kunnen in het ouderschapsplan opgenomen worden.

Tenslotte moeten de ouders vastleggen op welke wijze zij de kinderen betrokken hebben bij het opstellen van het ouderschapsplan. Deze regeling doet wat vreemd aan. Maar op een gegeven moment zal elk kind van scheidende ouders moeten weten dat het in de toekomst anders zal zijn.

In mijn praktijk vraag ik ouders wat zij voor hun kinderen na de scheiding van centraal belang vinden. Het gaat dan om heel specifieke onderwerpen die voor deze ouders en dit kind essentieel zijn. Daarna bespreken wij de eisen van het ouderschapsplan..

Het ouderschapsplan moet een groeimodel zijn. In de loop van de tijd verandert de situatie van de ouders, de kinderen worden ouder. Wat nu past, past over een jaar niet meer. In het ouderschapsplan moet beschreven worden hoe de ouders nieuwe, aangepaste afspraken zullen maken.

En als er toch conflicten komen? Ook daar moet het ouderschapsplan in voorzien. Een wijze tante kan bij voorbaat aangewezen worden als coach of een mediator zal moeten bemiddelen.

Tot slot mijn stelling. De belofte van ouders om in voor- en tegenspoed goed voor hun kind te zorgen is van meer waarde dan de trouwbelofte van de ouders.

Simone van der Sijs
advocaat familiemediator
www.vandersijs.nl